

Fellinger Károly

Szarvasének

(Spangár András emlékére)

A rétsági járás települései

Alsópetény

Alsópetényi tót legény
büszke lurkó, mégis szerény.
Cser-tóban a halászbótja
lyukas edényt mind kifogja.

Cserhát-völgyben magyar fruska,
kéktúrázik, sosem lusta,
ha virágot ad a bodza,
Kő-hegy lábát csiklandozza.

Werbőczy István itt hajdan
könyvet körmölt szakadatlan,
ővé volt a falu, környék,
megírta a törvénykönyvét.

A Prónay-kilátóból
az ember az égnek hódol,
ezt a telihold is érzi,
eljár ide körülnézni.

Bánk

Ne bánkódjál, ez már Bánk,
a Teremtő vigyáz ránk.
Az út porát mosd le rólad,
nincs párja a Bánki-tónak.

Dúlta egykor a török,
semmi sem marad örök.
Törökszegfű, törökbúza,
a szegényt az ág is húzza.

Kisvasúton jön a szél,
karonfogja Tóth Adél.
Szél úrfit az hozza lázba,
bekukkanthat a tájházba.

Berkenye

Kincsesdoboz Berkenye,
ott él az ördög menyé.
Berzenkedik, hisz sose fél,
a széllel is svábul beszél.

Gombászni Börzsönybe jár,
segít neki száz betyár,
hálából, mert vadkant öltek,
főz nekik gombás pörköltet.

Borsosberény

Borsosberény szeme ragyog,
itt élhettek a kabarok.
Kicsi a bors, ám de erős,
mára mindegyike egy hős.

Szomolyapusztai réten
Mikszáth gyalogolt serényen,
nemzetétől hálaképpen,
birtokot kapott, nem szégyen.

Borsosberény, Borsosberény,
méregdrága kincs a remény.
Jól elásták, mélyre, az ám,
csukott szemmel Jeskótanyán.

Diósjenő

Diósjenőn a Jenő
szomorúan lépdél,
nem békél meg lelke
a dióslepénnyel.

Mákosat szeretne,
sajog már a nyelve,
inkább a Csóványost
mássza meg hetente.

Felsőpetény

Felsőpetényen ám
minden ember rokon,
nem regélek róluk,
csakis felsőfokon.

Cserhát ékessége,
tóth atyafik lakják,
lekapják a büszke
úrfi vaskalapját.

Az Almássy-kastély
mély nyomot hagy bennem,
hős Mindszenty József
élt itt őrizetben.

Ha Péter Erika,
mikor újra eljő,
versét megkönyezi
egy csintalan felhő.

Szvitajkán a széllány
édesanya, dajka,
bús énekével a
csöndet elaltatja.

Kétdodony

Kétdodonyi kanászkürtön
flótán, dudán, furulyán
pásztor játszik, nincsen párja,
úgy hívják, hogy Pál István.

Kisállatkert, bognárműhely,
tájház mellett tekerő.
Simahegyen borostásan
palóclegény a menő.

Szalókapusztá fölött ám
csalódott a telihold,
udvaráról leseprik az
angyalok az aranyport.

Horpács

Nagy mesélő Mikszáth Kálmán,
szíve dobbant a táj láttán,
a sok palóc ma is mondja,
ez a világ kis központja.

Az élet itt sose sivár,
Szontág-, Mikszáth-kúria vár.
Ha Nógrád kalappá válna,
Horpács lenne bokkrétája.

Nőtincs

Zsukma-völgyben, Török-dombon,
hárem állott, hogyha mondom.
Ám a büszke, derűs lányok
szerették a szabadságot.

Hajtincsből kötelet fonva,
gondoltak a magyar honra,
lemászva a hajkötélen,
hősökké lettek szerényen.

Zsukmapusztá meg Kapáskút,
az se baj, ha vén apád rút.
Csak az anyád legyen karcsú,
nem számít, ha büszke hattyú.

Nézd meg a lány anyját, kérlek,
mielőtt kezét megkéred.
Biztosra mehetsz Nőtincsen,
arra csúnya asszony nincsen.

Nógrád

Megyeszékhellyé Szent István
tette rég Nógrádot,
Vár-dombon trónolt a vára,
messzire ellátott.

Szilvalekvárt főz az asszony,
közben morog férje,
jobb lett volna pálinkának,
nagyon nagy kár érte.

Tereske

Farkasvölgyű húsTereske,
térül-fordul a vén este.
Magányos szél fárad, lohol,
szíve tüzes, forró pokol.

Szerelmes lett ő a csöndbe,
fel s alá jár körbe-körbe.
Nevét mondja, szeme lángol,
kifut a csönd a világból.

Szente

Cserhát csúcs alatt van Szente,
legszebb ott a naplemente.
Szenteste van minden este,
feltámadás meg hetente.

Palóc házak ékesítik
szép sorjában, ahogy illik,
élethű babái vannak,
vegyél egyet majd magadnak.

Romhány

Török mogyorófa reszket,
Rákócziról mesél,
róla suttog lelkendezve
valamennyi levél.

Romhánynál a fejedelem
könnyet ejtett végül,
csatát vesztett, bizony nagy kár,
az ég elsötétül.

Nógrádsáp

Fenn az égen a telihold
az éjszaka őre,
az is sápadt Nógrádsápon,
kinek sötét bőre.

Tatárhegyet sáncok védik,
csonkakúp formája,
szárnyra kél azon a rossz hír,
méteres a szárnya.

Gödöllői-dombság fölött
van a Cserhát alja,
találkahely szép Nógrádsáp,
nézhet jobbra, balra.

Tolmács

Fenn teli az égi tornác,
nézik, mivé lett kis Tolmács.
Boldogok a ősök, büszkék,
jószerencsét küldnek tüstént.

Hold tolmácsol a szeleknek,
nem értik az égi nyelvet.
Szentiványi-kastély kertben
egy kis angyal játszik csendben.

Besenyő törzs élt itt főleg,
talmácsoknak hívták őket,
gyepüt védtek, magyar hazát,
lett belőlük palóc barát.

Rétság

A rétsági hű katonák
imádták a jó friss brindzát.
Nem leltek ők abban hibát,
megettek vagy három tonnát.

Nógrádi Spangár Andrásról
díjat ad ki ez a város,
Magyar Krónikája érték,
büszke rá minden könyvtáros.

A Kovács-kúria fölött
nem jár el soha az idő,
Pusztaszántón a szép múltat,
ha elveted, újra kinő.